

فرقه گرایی مهمترین چالش جهان اسلام / بهترین وحدت در زمان امام رضا(ع)

رئیس دانشگاه مذاهب اسلامی با بیان اینکه عدم ایجاد وحدت به ضرر تمام امت اسلامی خواهد بود و هیچ کدام از کشورهای اسلامی از خطرات آن مصون نخواهد بود...

رئیس دانشگاه مذاهب اسلامی با بیان اینکه عدم ایجاد وحدت به ضرر تمام امت اسلامی خواهد بود و هیچ کدام از کشورهای اسلامی از خطرات آن مصون نخواهد بود، به برکات و نتایج وحدت اسلامی اشاره کرد و گفت: بهترین وحدت میان شیعه و سنی را در زمان امام رضا(ع) شاهدیم که خود حضرت در ایجاد چنین فضای وحدت آمیز مؤثر بودند و اختلافات بیشتر با دستگاه حکومت وقت بود نه اختلاف شیعه و سنی.

حجت الاسلام احمد مبلغی، رئیس دانشگاه مذاهب اسلامی در مورد ضرورت ایجاد وحدت اسلامی به خبرنگار مهر گفت: برای وحدت اسلامی سه وضعیت را می توان فرض کرد؛ یکی اینکه وحدت یک امر تاکتیکی است دوم اینکه وحدت به مثابه استراتژی و راهبرد است - و ممکن است یک زمانی از راهبرد بودن بیفتد- و سوم اینکه وحدت یک پروژه دینی است.

وی افزود: به نظر می رسد وحدت اسلامی یک پروژه دینی و آموزه کلانی است که برای صیانت از جامعه اسلامی و اسلام ارائه شده است. به گونه ای این امر کلان با سرنوشت اسلام گره خورده که جدا کردن آن ناممکن است. اگر آیات قرآنی که در باب وحدت آمده است را مطالعه کنیم به سرعت و سهولت پی می بریم که وحدت یک پروژه قرآنی و دینی است و نه صرفا راهبرد و نه یک تکنیک و تاکتیک.

این پژوهشگر حوزه تقرب تصریح کرد: از آنجا که وحدت اسلامی امری کلان و دینی است لذا همواره باید در جامعه اسلامی جاری باشد و محدود به یک مقطع خاصی نیست لذا در قرآن آمده است: "ان هذه امتکم امة واحدة." و وحدت را به عنوان صفتی برای امت محسوب می کند. وحدت اسلامی طرحی قرآنی است که در صدر آموزه ها و پروژه های لازم الاجرای دینی قرار گرفته است.

مبلغی در ادامه به علل عدم دستیابی به وحدت اسلامی اشاره کرد و افزود: دو عامل وضعیت تفرقه ای را در فضای امت اسلامی قرار داده است؛ یک عامل این است که شناخت ما از تعالیم اسلامی بیشتر به سمت تعالیمی است که کلان نیستند و جزئی هستند، در نتیجه امور کلان که وحدت از آن جنس است؛ ناشناخته است.

وی تأکید کرد: چون شناخت نسبت به آن چارچوب و زیرساختهایی که جامعه ساز است، نادیده گرفته شده است؛ در نتیجه آن حوزه های کلان، مهم و حفظ کننده در اختیار سلايق و تعصبات و جاهل ها و یا گاهی به خود رها شده، باقی مانده است و امت و جامعه صیانت خود را از دست داده است و در گذر زمان باعث شده که اصالتها به امور جزئی برود و قرائت ها و زاویه های دید و فهم از دین تعصبی و فرقه ای شود و هرکس در هر مجموعه ای آن امکانات را به سمت خود بکشد و نسبت به غیر خود به چشم بی احترامی نگاه کند و همه خیر و فضایل را در خود ببیند که چنین مجموعه هایی دچار تعصب و جنگ و تکفیر و ... می شوند.

رئیس دانشگاه مذاهب اسلامی افزود: امور کلانی چون وحدت، امت، اسلام و... امور بزرگی است که جامعه را پیوند می دهد و وقتی به این مسائل بی توجهی شود، پیوندها خراب می شود در نتیجه هر کس در مجموعه خود باقی می ماند و پیوندها و ارتباطهای غلط آبنسب هر نوع مشکل و خشونت می شود.

وی طایفه گرایی و فرقه گرایی را از مهمترین چالشهای جهان اسلام برشمرد و در عین حال یادآور شد: البته این به معنای کنار گذاشتن مذاهب اسلامی نیست. مگر می شود اسلام را بدون در نظر گرفتن فرق اسلامی شناخت؟ سه چیز وجود دارد یکی فرقه، دوم فرقه ای که آن مذهب را دارد مثل سنی یا شیعه و سوم بحث فرقه گرایی است و آنچه مورد نقد ماست، وجه سوم یعنی فرقه گرایی است که باید از طرف فریقین یعنی شیعه و سنی این نوع نگاه نفی و نهی شود.

حجت الاسلام مبلغی افزود: اصولا تاریخ در یک مرحله به دلیل دخالت برخی از عوامل سیاست شیعه و سنی را در مقابل هم قرار داده است و در نتیجه جفاي تاريخ، شیعه و سنی که در صدر اسلام زندگی مسالمت آمیز داشتند، الان در مواردی از هم جدا شدند و چاره ای نداریم جز اینکه تاریخ را تجزیه و تحلیل کنیم و لایه های تعصبات و نادرست آن را شناسایی کرده و فرهنگ درست را به جای آن قرار دهیم.

وی یادآور شد: بر اساس این توضیحات یک بخش مشکل جهان اسلام به فقدان معرفت و بخشی به فقدان نظام فرهنگی و ارزشی ما

برمی گردد. اگر این دو کمبود درمان شود و نظام ارزشی و فرهنگی ما جامعه و امت محور شود و نگاه علمی مان هم نگاه کلان اندیش شود مشکل حل خواهد شد.

رئیس دانشگاه مذاهب اسلامی با بیان اینکه عدم ایجاد وحدت به ضرر تمام امت اسلامی خواهد بود و هیچ کدام از کشورهای اسلامی از خطرات آن مصون نخواهد بود، به برکات و نتایج وحدت اسلامی اشاره کرد و گفت: زمان پیامبر(ص) وحدتی در جامعه اسلامی حاکم بود که منشأ رشد و شکوفایی و بروز تمدن اسلامی بود. حتی این وحدت را در زمان حضرت علی (ع) می بینیم. سنی امام علی(ع) را به عنوان خلیفه چهارم می دانست و شیعه از ایشان به عنوان خلیفه برحق و اصلی رسول خدا(ص) یاد می کرد اما هر دوی این گروه در جامعه اسلامی زندگی می کردند و جنگهایی که در زمان امیرالمؤمنین(ع) اتفاق افتاد جنگ شیعه و سنی نبود بلکه این جنگها منشأهای دیگری داشت.

مبلغی در پایان تأکید کرد: البته در زمان امام صادق(ع) نیز این وحدت اسلامی را در جامعه مسلمانان می بینیم. هر دو مدارس خاص خود را داشتند ضمن اینکه در پای درس یکدیگر نیز قرار می گرفتند و ارتباط تجاری و علمی با هم داشتند اما بهترین وحدت میان شیعه و سنی را در زمان امام رضا(ع) شاهدیم که خود حضرت در ایجاد چنین فضای وحدت آمیز مؤثر بودند و اختلافات بیشتر با دستگاه حکومت وقت بود نه اختلاف شیعه و سنی.